

פרולוג

מה קורה פה? איפה אני?

הוא ישב בחדר חשוך. תאורת חירום הבהבה מולו וחשפה דלת מתכת מתחתיה.

"היי! יש כאן מישהו?" קולו היה צרוד, כאילו לא שטה ימים שלמים. היו צפצופים סביבו, אבל חוץ מזה, שום דבר לא גילה לו איפה הוא נמצא.

"מיכל, אני כל כך מצטער," אמר בקול שקט. "הייתי צריך להילחם יותר. הייתי צריך להישאר איתך".

לא היה לו מושג כמה זמן עבר מאז שיצא מבית החולים, שבו אשתו הביאה לעולם את בנם הבכור. יכול להיות שעברו שעות, אפילו ימים. "אני נשבע שאחזור אליכם, אני לא אוותר".

אור לבן בוהק שטף את החדר וסנוור אותו. הוא כיסה את עיניו בידו. צעדים נשמעו בחלל החדר וכשהצליח להתרגל לאור, ראה את האדם שנכנס.

לפני שהתמקד בו בחן את הסביבה שלו. הוא עמד בתוך כלוב מתכת קטן, שלא נתן לו הרבה מרחב תנועה. הכלוב ניצב במרכז החדר. באחת הפינות היה שולחן נירוסטה, ועליו כל מיני מבחנות בגדלים שונים. נזל מוזר היה בחלק מהם.

"שמח שהתעוררת".

הקול הזה... הוא נשמע מוכר.

"מצטער על קבלת הפנים הזאת, אבל אתה יודע, לא יכולתי להסתכן שתהרוס לי את כל המעבדה, לא ככה?"

"ויקטור".

"שלום, ערן. כמה אני שמח שיצא לנו להיפגש אחרי כל השנים האלו".

ידיו של ערן נקמצו לאגרופים. הוא הרגיש את הזעם מתפשט בגופו, אבל לא קיבל את התגובה שציפה לה.

"אם אתה מנסה לקרוא לו, תשכח מזה. אתם מנותקים".

ויקטור שילב את ידיו מאחורי גבו והביט בו בעניין, עם שמץ של חיוך מרוצה.

הוא לא השתנה הרבה מאז התקופה שבה ערן עבד בתור עוזר המחקר שלו לפני שנים. היו לו יותר קמטים, והשיער שלו הלבין, אבל המבט שלו עם, העיניים הכחולות כקרח, נשאר קרות וחודרות.

"מה?"

"בדיוק. מצאתי את הנוסחה, אתה יודע? לקח לי כמעט שש שנים להגיע לתוצאה הרצויה, ובינתיים אני רואה שזה עובד".

"חתיכת..."

"בבקשה", קטע אותו ויקטור. "אתה יודע שאני שונא קללות. אנחנו שני אנשים מתורבתים, אז בוא נתנהג בהתאם. בינתיים נעשה כאן סיבוב קטן. אני אראה לך את המעבדה ואת מה שאני עושה כאן.

דרך אגב, גליה שואלת איך אתה מרגיש. אתה זוכר את אשתי? היא עזרה לך להתמקם פה כשרק התחלת את ההכשרה שלך אצלי".

ערן התפלא שוויקטור פשוט פתח לו את הכלוב, אבל מצד שני, אם הוא הצליח להשתיק את הכוחות שלו...

הוא יצא מובס מהתא ונעמד מול המדען.

"יופי. עכשיו בוא. גליה מחכה לנו".

הם הלכו ביחד במשך כמה דקות במסדרון עם קירות לבנים ורצפת בטון ירוקה-בהירה, חלקה ומבריקה, ודלתות מתכת סגורות שניצבו במרחקים שווים אחת מהשנייה. ערן תהה מה יש מאחורי הדלתות, אבל ויקטור המשיך ללכת ולא עצר ליד אף אחת מהן.

"כל המחקר שלי מתנהל פה", התחיל לומר. "בינתיים, אתה ה... איך נקרא לזה? 'המטופל' היחיד שלי. אבל היו לי עוד כמה לפניך".

מטופל? עוד כמה? מה קרה להם?

"בכל מקרה, אנחנו עוד רגע מגיעים לחדר שבו אתה תבין בדיוק מה אני רוצה ממך".

ערן נעצר. "למה שאני אסמוך עליך?"

"אתה לא. האופציה היחידה שלך היא לעזור לי במחקר או שהבן שלך יסבול".

"שלא תעז לגעת בו, או במיכל".

"תשתף פעולה ולא יקרה להם כלום", ויקטור הביט בו במבט נוקב. "אני מבטיח".

ערן חשק את לסתותיו. הוא תמיד העריץ את המדען שמולו מתקופת הלימודים, ותמיד חלם להיות כמוהו, עד הרגע שבו הבין בדיוק עם מי יש לו עסק.

"עכשיו בוא איתי, מרצונך, ובלי שאלות מיותרות".

ערן הפנה את ראשו בחזרה אל הדלתות, ותהה אם אחת מהן מובילה החוצה מהמעבדה של ויקטור. הייתה לו הרגשה שגם אם כן, הוא לא יצליח להגיע אליה.

ויקטור הוביל את ערן לכיסא עם קסדת אלקטרודות שירדה מהתקרה. גליה, אשתו, עמדה לא רחוק משם, מול עמדת מחשבים, ותצלום של גוף האדם.

ערן עצם את עיניו, בזמן שוויקטור קשר את ידיו ורגליו כדי שלא יזוז. אני עושה את זה בשביל שתחיה, בן שלי.

"תזכור שאתה, והיכולות שלך יתרמו רבות למדע".

ערן תפס את ידו של ויקטור. חזק.

"לא כדאי לך", אמר ויקטור בקול מאיים. "אם רק תנסה לפגוע בי, תמות". הם החליפו מבטים לשנייה, וערן שחרר. "יופי. ככה יותר טוב".

ויקטור סיים להדק את הרצועות. "גליה, תתחילי מאלפיים ואט. אני רוצה לראות אותו בשיא עוצמתו".

"ויקטור, זה יהרוג אותו", אמרה גליה בדאגה.

"אני לא חושב", הוא הסתכל על ערן, וחייך חיוך מרגיע. "הוא ישרוד".

גליה לא הוסיפה דבר, מה שנתן לערן תקווה שהיא לא תשתף פעולה עם בעלה. קסדת האלקטרודות ירדה בקול מכני ונעצרה מספר סנטימטרים מעל ראשו.

"בוא נראה מה אתה שווה", אמר ויקטור.

"אני אהרוג אותך", איים ערן דרך שיניים חשוקות. "גם אם זה יהיה הדבר האחרון שאעשה".

"בהצלחה עם זה," אמר המדען בזלזול. הוא סגר את רצועות הקסדה על ראשו של ערן, והתרחק. "קדימה, גליה. נתחיל".

ערן עצם את עיניו. הוא לא ידע מה יקרה לו. פניה של מיכל הופיעו מולו, מחייכת וצוחקת.

מיכלי שלי... תסלחי לי.

זרם חשמלי עבר מראשו עד לכפות הרגליים בגל עוצמתי.

הוא צרח.

פרק 1

שמונה - עשרה שנה לאחר מכן

המחוגים של השעון מעל הלוח זזו באיטיות, בזמן שהמחנכת של כיתה י"ב 2 דיברה על המשמעות של סוף השנה. ליאם, שישב במתח ועקב אחרי הזמן שעובר, חיכה שהצלצול, שמודיע על היום האחרון של הלימודים, ישחרר אותו אל החופש. תלמידים סביבו החזיקו את המחברות שלהם בהיכון בשביל להכניס לתיקים וחבר שלו, יואב, שישב לידו, קיפץ בכיסאו בחוסר שקט.

"אני מקווה שאתם לא עומדים לנצל את התקופה לפני הגיוס כדי לעשות שטויות," אמרה המורה. היא הייתה בשנות השישים המאוחרות לחייה, ולפי מה שליאם ידע, התקשתה מאוד לעזוב את בית הספר והתלמידים שלה, ולצאת לפנסיה.

"ורק שתדעו, שגם אם אתם לא בין כותלי בית הספר, תמיד יהיה לי מקום בלב בשבילכם".

הקול שלה נבלע בתוך רעש הצלצול, וצעקות התלמידים שגררו את הכיסאות שלהם אחורה ומיהרו לצאת מהכיתה.

"החופש הגדול!" צעק יואב וקם ממקומו. הוא העיף את הכובע שלו באוויר, כמו בטקס סיום לימודי תואר ראשון, וחשף שיער חום וקוצני. "יאללה, מסיבות! בילויים! סקס, סמים, ואלכוהול!"

תלמידים שיצאו מהכיתה הסתכלו עליו וצחקו, חלקם הגיבו בצעקה משלהם, וליאם, שעמד לידו, ניסה לחמוק החוצה גם הוא, כדי למנוע כל קשר לנער המתלהב. "היי היי, מה אתה בורח לי?"

יואב משך אותו אחורה מהרצועה של הילקוט שלו. "אתה יודע שאתה עומד להשתתף בכל הדברים האלה, נכון?"

"אני לא בטוח," אמר ליאם אחרי שיואב שחרר אותו. "ואני גם חושב שאתה לא הולך לעשות משהו מהדברים שציינת. אתה עובד. שכחת?"

יואב נפנף בידו בביטול. "כן כן, מה שתגיד. עכשיו בוא, יש לנו מסיבת סיום להתכונן אליה".

ליאם גלגל עיניים והלך אחרי חברו. "זה בערב," אמר, "יהיה לך מספיק זמן להתכונן".

"אולי, אבל ספיר לוקחת אותי למסע שופינג בשביל להעביר את הזמן," יואב עשה פרצוף נגעל. "אז אם אתה רוצה להיגרר ביחד עם מאי, אתה יודע שמאוד אעריך אתכם".

"אתה לא תצליח להתחמק?" שאל ליאם. הוא ידע שמערכת היחסים של חברו עם בת הזוג שלו היו מבוססים על כך שהיא הייתה גוררת אותו לכל מיני מקומות, והוא שיתף פעולה כי אהב אותה בטירוף.

"לא הפעם, אחי. לא הפעם," יואב משך בכתפיו. "ובגלל זה, אני אצטרך תמיכה מצמד החברים הכי טובים שלי וגם, בשביל שאולי, ספיר תשחרר אותי ותדבר עם מאי".

"מי נושא את שמי לשווא?"

נערה ג'ינג'ית ומתולתלת התקרבה אליהם. הנמשים של מאי בלטו על עורה הבהיר, והיא לבשה בגדים בגווני ירוק, שהיו ניגוד לצבע השיער שלה.

"אה! הנה את!" קרא יואב בהתלהבות. "באה לקניות עם החברים הכי טובים שלך?"

"הוא שוב פעם נגרר לקניון עם ספיר?" מאי הפנתה את השאלה אל ליאם. "תעמוד על שלך, בנאדם."

"אני מנסה, אבל אז היא משתמשת בנשק של "אתה לא אוהב אותי" או "אתה רק רוצה שאשתנה." זה לא נכון!"

מאי הניחה יד על כתפו וצקצקה בלשונה. "אני מאמינה ובטוחה שאתה אוהב אותה, אבל אתה צריך גם להגיד לה שתרגיע קצת עם השתלטנות שלה. אתה יודע, בעדינות."

"אני מנסה להתחיל שיחה, ואז היא ישר עוברת לנושא אחר." הוא נאנח בקול.

"ממש זוג משמייים," אמר ליאם. "שניכם כמו קפיצים מהלכים."

"יש בזה משהו," הסכים יואב. "איזה יופי שאנחנו ביחד."

"באמת מזל," אמרה מאי וצחקה. "עכשיו בואו נצא מכאן לפני שיסגרו עלינו את הדלתות."

ליאם חזר הביתה והופתע לראות את אימו, מיכל, מנכשת עשבים בחלקת הדשא מול הבית. בדרך כלל זה היה התפקיד שלו, אבל כנראה שמשהו הטריד אותה. זה היה סימן שהיא מחפשת במה להעסיק את עצמה.

אימו לבשה סרבל ג'ינס בלוי מעט, וכובע קש נגד השמש הקיצית, שכיסה את שיערה החום והגלי. הוא צעד על שביל הגישה. "היי אימא," אמר כשהיה לידה.

אימו התיישרה, וכשראתה אותו חייכה אליו. קמטי צחוק הקיפו את עיניה הכחולות. הסרבל נראה גדול עליה, במיוחד בגלל העובדה שהייתה רזה ונמוכה.

"מה את עושה בבית כל כך מוקדם?" שאל.

"אין יותר מדי עבודה היום, אז גדעון נתן לי לחזור הביתה. מעשה טוב אחד בשבוע." היא הורידה את הכפפות הצהובות שלה.

"כן, טוב, לפחות הוא נותן לך לבלות עם הבן שלך בשעה נורמלית, ולא בעשר בלילה."

"ליאם," מיכל בחנה אותו במבטה. "אתה יודע שאין לי משהו אחר כרגע, ולמצוא עבודה חדשה עכשיו, זה לא כל כך פשוט."

"אני יודע, אבל עדיין."

אימו תפסה את פניו. "אלה החיים שלנו, ואני מנסה להפוך אותם לכמה שיותר טובים עבורך."

ליאם התרפק על מגעה החמים. הוא שנא לראות אותה מתאמצת כל כך בעבודה שבקושי הכניסה להם כסף הביתה, בשביל לא להכביד עליה יותר מדי, עבד בפיצרייה ומימן לעצמו דברים במקרה הצורך.

"עכשיו בוא, הכנתי לימונדה קרה. וגם, מחכה לך מכתב על השולחן."

"איזה מכתב?" שאל אותה כשהלכו לכיוון דלת המרפסת, שהייתה פתוחה מעט.

"מהצבא," אמרה אימו. "ממש לא חיכיתי ליום שזה יקרה," היא פתחה את הדלת ונכנסה לסלון שהיה מואר באור שמש צוהריים.

אז זה מה שהטריד אותה.

ליאם רצה להיות טייס בחיל האוויר, כי הרגיש שזה הכי מתאים לו, אבל עצם הנושא גרם לחששות בבית, ובעיקר אצל אימו.

"לא משנה את מי אני אפעיל, או לפחות אנסה, אתה עדיין הופך להיות גבר ולהישלח לצבא ו..." אימו החזיקה את המכתב ביד רועדת. "זה מסכן אותך".

"אני יודע", ליאם התקרב אליה ושלף את המכתב הדק מידה. אימו צדקה כמובן, אבל באיזשהו מקום, הוא רצה להיות חלק מהעשייה, כמו שאר החברים שלו.

יואב התמייין גם הוא לאותו מקום כמוהו והוא רצה שיהיו ביחד באימונים.

אימו הסתכלה עליו. "אנחנו צריכים למצוא דרך להוציא אותך מזה. אתה לא יכול להתגייס ושנינו יודעים את זה".

"זה לא הוגן", אמר בלחש. תחושת אכזבה מילאה אותו. "אם אבא היה מסוגל להתגייס בלי לחשוף את הזהות שלו ולסכן אותו ואת שאר החיילים, למה שאני לא אוכל?"

מיכל לקחה את ידו והחזיקה אותה חזק. "אתם אומנם דומים, בעיקר בשיער השחור והעיניים האפורות, אבל אתה לא אותו דבר כמוהו מבחינת האופי. אבא שלך לקח סיכונים..." היא הוציאה אוויר בקול רועד. "אני לא רוצה שגם אתה תהיה שם. זה מסוכן מדי".

אביו נעלם ביום שבו ליאם נולד, ונחשב למת אחרי תקופה שלא מצאו אותו. תמונות רבות שלו היו פזורות בסלון - גבר גבוה ושרירי, עם שיער שחור קצוץ, ועיניים אפורות. היה לו חיוך קורן שבלט מעל פני שאר האנשים שהיו מצולמים איתו. חוץ מצבע העיניים והשיער, ליאם דמה לו גם במבנה הגוף ובגובה.

"איך הצלחת לשכנע את ההורים שלך להתגייס?" תהה ליאם, והביט באחת התמונות שבה נראה אביו עומד לצד חברים בחצר כלשהי, עם שרשרת אורות צבעוניים תלויה מאחוריהם. "ולמה אתה לא כאן בשביל לעזור לי מול אימא?"

החוסר בדמות אבהית הייתה קשה בשבילו. ביום העצמאות, כשכל האבות הרימו את ילדיהם על הכתפיים בשביל שיראו יותר טוב את הזיקוקים, ליאם קינא, ואימא שלו לא הצליחה להרגיע אותו.

היו עוד כל מיני אירועים שגרמו לו לכעוס ולהיות עצוב שאבא שלו לא בסביבה, אבל עדיין, אימא שלו באמת השתדלה להיות הכול בשבילו, ועשתה כל מה שאפשר. ליאם נאנח והלך אחרי אימו למטבח.

היא מזגה להם כוס מיץ והוציאה עוגיות שוקולד צ'יפס מהתנור. "מצטערת אם אכזבתי אותך מקודם. אתה יודע שאני עושה כל מה שאפשר בשביל להגן עליך".

היא התיישבה על כיסא עץ מול שולחן האוכל, וסימנה לו להצטרף אליה. "בבקשה, אל תכעס עלי".

"אני לא כועס", אמר. אבל זה עדיין לא הפחית את התסכול שחש. הלב שלו נצבט. "פשוט... לפעמים אני פשוט רוצה להיות נורמלי".

לא הייתה לו ברירה. אלה היו החיים שלו.

"אני מבינה, חומד שלי. אני מבינה", אימו הביטה בו וחייכה חיוך קטן. "אבל גם אם אתה לא כמו כולם, זה לא גורע מכך שאני אוהבת אותך".

"גם אני אוהב אותך", אמר ליאם, הניח את המכתב מהצבא על השולחן, והתיישב מולה. "ואני שמח שאת אימא שלי".

ליאם לקח את הרכב הירוק והמתפרק של אימו מהחנייה בשביל לאסוף את מאי, ולהיפגש עם יואב וספיר בקניון. לא כל כך התחשק לו לצאת, אבל יואב היה החבר הכי טוב שלו כבר שנים, וליאם לא רצה להשאיר אותו לחסדיה של חברתו המעודדת.

מאי גרה במרחק מספר רחובות ממנו, ולא לקח לו הרבה זמן להגיע. אחרי שצפר למאי שתצא הם נסעו עוד עשר דקות בערך עד לקניון.

הקניון היה בנוי מזכוכית ומתכת, מבנה יחסית מודרני לעומת שאר הבתים והמבנים שהיו בעיר הצפונית שבה גרו.

"יואב אמר לך במקרה איפה לפגוש אותם?" שאלה מאי, בזמן שהתעסקה עם הנייד שלה, וליאם חיפש חנייה בין כל הקומות בחניון המקורה. "אשמח לאכול משהו. אני גוועת!"

ליאם צחק. "אם אני לא טועה, הם מחכים לנו ליד "שיקית?"

"אה, חנות המעצבים. כן, אני במקרה יודעת לאן להגיע, כי אימא שלי כל הזמן גוררת אותי לשם בשביל לנסות לשנות את המראה החיצוני שלי. לא יקרה!"

מאי הייתה מהבחורות האלו שלא היה לה אכפת מה היא לובשת, ג'ינס קרוע וגופיה, או שמלת פסים צבעונית. היא לא נראתה כמו שאר הנערות בבית הספר, שלבשו בגדים מעוצבים והשקיעו במראה שלהן, גם אם לדעתו של ליאם, ברמה מוגזמת.

ליאם סוף סוף מצא חנייה, בין שני רכבים שחנו עקום. הוא קילל קצת כשכמעט שרט את הרכב שלו, אבל למזלו הצליח להידחס שם.

איכשהו הם יצאו מהרכב בלי לדפוק את הדלתות, והתקדמו לאזור המעלית שהובילה לתוך הקניון. "שונאת מקומות מלאים באנשים", אמרה מאי. "יותר מדי רעש".

"צודקת, וזה רק עומד להחמיר. החופש הגדול זה הזמן שבו ילדים הופכים להיות מופרעים יותר".

מאי צחקה. "אני לא זוכרת שאתה אי פעם היית ילד כזה".

"את כנראה לא מכירה אותי מספיק", ליאם קרץ לה, והם נכנסו למעלית.

הקניון היה מלא באנשים שהסתובבו בין החנויות.

ליאם הבחין ביואב שלבש את אחד מחולצות גיבורי העל שלו, עומד ליד המקום בו קבעו להיפגש, עם מספר לא הגיוני של שקיות. ספיר לא נראתה בסביבה.

"היא בפנים", הוא אמר בקול עייף ומיואש כשהגיעו אליו. ליאם הציע לעזור לו עם השקיות, בדיוק כשספיר יצאה עם עוד כמה.

"ליאם! מאי! איזה כיף שבאתם!" החברה של יואב קפצה עליהם בחיבוק מגושם. ריח מתקתק אפף את אפו של ליאם. "יואב אמר לי שתצטרפו אלינו. מאי, מחפשת שמלה למסיבה היום בערב?" עיניה החומות נצצו.

ליאם ראה את גלגול העיניים של מאי והתאפק לא לצחוק. "זאת מסיבה ביער, עם מדורה. לא נראה לי שצריך לבוא לבושים בחגיגות", אמר במקום זאת.

"ברור שלא, אבל עדיין צריך להיראות טוב", אמרה ספיר בקול גאה, ודחפה את השקיות שהיו אצלה לידיה של יואב, שכמעט נפל מרוב המשקל שהונח עליו. "בכל מקרה, באים לאכול?"

"כן!" קראה מאי.

המשך הפרק זמין בספר המלא